

РЕШЕНИЕ

№ 6846

гр. София, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 02.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **6711** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалбата на „ДЕЯН 2010“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] чрез адв. Г. против решение № 000030-6366/08.07.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 от Закона за хазарта във връзка с чл. 7 от Закона за държавните такси (ЗДТ) е оставено без уважение искането на оспорващия с вх. № 94-К-258/23.06.2022 г. за възстановяване на платена с платежно нареждане от 30.12.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. като неоснователно. Обосновават се доводи за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Изтъква се, че нормата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ изрично изключва дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, тъй като лицензополучателят е организатор на хазартна дейност с игрални автомати и съгласно чл. 242, ал. 1 от ЗКПО подлежи на облагане с алтернативен данък върху хазартната дейност си игрални автомати, който е окончателен. Излагат се съображения за противоречие на оспореното решение с целта на закона. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на направените по делото разноски, съгласно списък по чл. 80 от ГПК.

Ответника-Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата по съображения, подробно

изложени в писмено становище към административната преписка и писмени бележки. Моли за отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, за да се произнесе съобрази следното: Жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна-адресат на оспорения индивидуален административен акт в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 28 от ЗХ.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По делото не съществува спор по фактите, които се състоят в следното:

Административното производство е образувано по искане вх. № 26-Д-1491/28.09.2021 г. на „ЕКС ПИ ЕЛ“ ЕООД за издаване на първоначален лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], [улица]. По така депозираното искане е постановено Решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати №000030-6597/21.12.2021 г. В решението е определен размерът на дължимата се държавна такса за издаване на лиценза, която е както следва:

1. Държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ във връзка с чл. 3, ал. 1, т. 4, б. „а“ от Тарифа за таксите по Закона за хазарта в размер на 7 500 лева.

2. Държавна такса за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години в размер на 25 000 лева, съгласно чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

На 30.12.2021 г., видно от приложеното по делото платежно нареждане „ДЕЯН 2010“ ЕООД е внесло по сметка на НАП такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв.

С искане вх. № 94-К-258/23.06.2022 г. търговското дружество е поискало възстановяване на платената с платежно нареждане от 30.12.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. По това искане изпълнителният директор на НАП се е произнесъл с оспореното в настоящото съдебно производство решение, с което на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ във връзка с чл. 7 от ЗДТ е оставил искането без уважение като неоснователно.

С оглед обхватът на проверката по чл. 168 от АПК настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган по чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ.

В чл. 17 от ЗХ са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности. Според чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т. 1-15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно

изпълнителния директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Оспореното решение е издадено и в предвидената в закона писмена форма, при спазване на изискванията за съдържание и при липса на нарушения на административнопроизводствените правила, обезпечаващи правилното установяване на релевантните по случая факти.

С оглед мотивите на оспореното решение и доводите изложени в сезиращата съда жалба следва да се приеме, че спорът е правен и се свежда до правилното прилагане на материалния закон. Разрешаването на този спор налага да се даде отговор относно дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в хипотезата на депозирано заявление за издаване на лиценз преди влизане на нормата в сила и дължимостта на визираната в чл. 30, ал. 6 от ЗХ държавна такса изключва ли се от нормата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Съгласно ал. 6 от същата разпоредба на ЗХ, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. В чл. 30, ал. 7 от ЗХ се предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1.

В чл. 242, ал. 1 от ЗКПО е посочено, че хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. По делото не е спорно, че осъществяваната от „ЕООД“ дейност, за която е издаден лиценз, е организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ. Следователно, същият подлежи на облагане по ЗКПО, съгласно чл. 242, ал.1 от ЗКПО.

Разпоредбата на алинея 7 от чл. 30 от ЗХ е ясна и тя предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност, и не е обвързан със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Доколкото чл. 30, ал. 7 от ЗХ е разписал ясно каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал. 1, няма основание да се събира и втора такса по ал. 6, обусловена от срока на валидност на лиценза. В този случай, законът е предвидил двукомпонентна такса в комбинация с данъчно облагане с корпоративен данък и това е така, тъй като дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО за извършваната от него дейност по организиране на хазартни игри с

игрални автомати. Поради това няма основание да се приеме обратното и дружеството, отговарящо на това условие за облагане с алтернативен корпоративен данък, да дължи и такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 4, б. „а“ от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта към която препраща чл. 30, ал. 1 от ЗХ, за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 15 игрални места - 7 500 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място. По делото не се спори, че тази такса е платена.

Нормата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ е част от действащото законодателство и предвижда конкретно правило за нейните адресати, поради което са несъстоятелни доводите, че се касае за законодателен пропуск, налагащ да се счита същата за мълчаливо отменена.

Не се споделя доводът на ответника, че таксата не е изискване, тъй като същата е предвидена в чл. 30 от ЗХ за издаване на лиценз. Следователно, без нея лиценз не се издава, т. е. тя е изискване за издаването му. Въз основа на нея и в срок до два работни дни след постъпването на таксата по банкова сметка на Националната агенция за приходите ответникът следва да издаде удостоверение за удължаване срока на лиценза.

Предвид изложеното, оспореното решение като неправилно, поради противоречието му с материалния закон, следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на органа, с указание за повторно произнасяне по вх.№ 94-К-258/23.06.2022 г. на „ДЕЯН 2010“ЕООД съобразно тълкуването на закона, дадено в мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, при поискване, на оспорвания се дължат разноски, които в случая са в поискан и доказан размер 1350 лева, от които 50 лв. - държавна такса и 1300 лева - платеното адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита.

Предвид изложено и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, 56-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на „ДЕЯН 2010“ЕООД, ЕИК[ЕИК] чрез адв. Г. решение № 000030-6366/08.07.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ВРЪЩА преписката на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне по искане вх.№ 94-К-258/23.06.2022 г. на „ДЕЯН 2010“ЕООД, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ДЕЯН 2010“ЕООД, ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 1350 (хиляда триста и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

